

(1) Մ. Հալաբեկյան. — Չնկա գլխերը ինչ  
չո՛ւ Պ. Վանցեան անպատճառ կ'ու  
խնդրին կնճառու կերպարանք մը տա  
«Սոքա չունին ոչ գիր եւ դպրութիւն  
այլ աւանդութեամբ ուսուցչանին հայր  
գործին իւրեանց» պարզապէս կը չէ  
նսկէ թէ իրենց աղանդին յատուկ ձե  
սական գիրք մը չունին. եւ այս բա  
շատ բնական է. Պ. Վանցեան  
կարծէ՞ որ նոյն իսկ հայ-հեթ  
նոսութեան զօրեղ եւ կազմակե  
պուած հոգեւորականութիւն ուն  
ցած աստեղ կրօնական մատակար  
կային տողովորդին ձեռքը: Գիր եւ դը  
րութիւն չուրմբը միայն ունէին  
անպամ մը որ չուրմբը ջնջուեցան՝ բ  
նական է որ մաղովորդը ասանց գրք  
եւ ծիարարէ՞ր միայն իր աւանդութի  
ւններով ու իրաւանկներով մնաց: Գ  
ն եւ որ դպրութիւն, նոյնիսկ քրիստոնէ  
թեան ժամանակ, միմիայն կրօնաւոր  
րուն ձեռքէ էր եւ անպամ մը որ կ'ը  
նդէր թէ Մերեւորդինեմ շուրմբ կ  
մաղոր չունին իրենց դուռը, պէտ  
սու պարզ երեւայ գիր կամ դպրութի  
չունենալնին: Մեզի կը թուի թէ  
Վանցեան իր ուսումնասիրութեան  
պէտք եղածին չափ չէ փոխադրուած  
դպրերուն մէջ որովհետեւ կը փափա  
ղարդէր:

արեւրուն մէջ որուցիով ԿԸ դափա





10